

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **E. D.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o návrhu žalobce ze dne 3. 6. 2009, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 2. 11. 2009, č. j. 44 Ca 83/2009 – 11,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce brojí včasně podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému usnesení Krajského soudu v Praze, jímž byla odmítnuta jeho žaloba ze dne 3. 6. 2009 „o určení povinnosti vyplacení odškodného – žaloba proti rozhodnutí“ podle § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť žalobce na výzvu krajského soudu neuvedl, čeho se domáhá a nepředložil rozhodnutí žalované.

V kasační stížnosti žalobce požádal o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

Krajský soud v Praze usnesením č. j. 44 Ca 83/2008 - 23 ze dne 11. 2. 2010 návrh žalobce na ustanovení zástupce z řad advokátů pro řízení o kasační stížnosti zamítl a zástupce žalobci neustanovil. Proti tomuto usnesení podal žalobce kasační stížnost, která byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Ads 30/2010 – 32 ze dne 1. 4. 2010 zamítnuta.

Krajský soud poté usnesením č. j. 44 Ca 83/2009 - 40 ze dne 19. 5. 2010 žalobce vyzval, aby ve lhůtě do 15 dnů ode dne doručení tohoto usnesení doplnil kasační stížnost ze dne 9. 11. 2009 tak, že si zvolí advokáta a předloží plnou moc pro zastupování v řízení o kasační stížnosti. Zároveň žalobce poučil o tom, že v případě nevyhovění této výzvě, tj. nebude-li žalobce zastoupen advokátem, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne. Jak dokládá doručenka založená v soudním spise, zásilku s uvedenou výzvou si žalobce osobně převzal dne 26. 5. 2010, ve stanovené lhůtě však plnou moc udělenou advokátovi pro řízení o kasační stížnosti nedoložil a neučinil tak ani později. Žalobce toliko požádal o prodloužení lhůty pro zvolení zástupce a poté opětovně o ustanovení zástupce krajským soudem (dne 7. 6. 2010 a 16. 7. 2010), když pouze zopakoval již dříve přednesené důvody pro ustanovení zástupce odkazem na osobní a majetkové poměry.

V rámci soudního přezkumu kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud dle zákonem stanoveného procesního postupu nejdříve zabývá splněním zákonných procesních předpokladů

jako je včasné podání kasační stížnosti, řádné zastoupení stěžovatele apod. Až v případě naplnění procesních podmínek řízení a absence veškerých důvodů nepřijatelnosti je oprávněn dále zkoumat důvodnost kasační stížnosti.

V projednávané věci byla kasační stížnost podána osobou oprávněnou (§ 102 s. ř. s.) a byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Žalobce (dále jen „stěžovatel“) však nebyl zastoupen advokátem, i když v řízení o kasační stížnosti je toto zastoupení povinné.

Podle § 105 odst. 2 s. ř. s. musí být stěžovatel v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie. Stěžovatel přes výzvu k doložení zastoupení advokátem a navzdory poučení o možných následcích, plnou moc udělenou advokátovi soudu nepředložil; sám přitom neprokázal vysokoškolské právnické vzdělání vyžadované pro výkon advokacie. Povinné zastoupení advokátem – případně vlastní vysokoškolské právnické vzdělání stěžovatele – je přitom podmínkou řízení o kasační stížnosti, bez jejíhož splnění nelze v řízení pokračovat. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl pro nesplnění uvedené podmínky řízení podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. užitého přiměřeně podle ust. § 120 s. ř. s.

Pouze nad rámec podaného odůvodnění Nejvyšší správní soud považuje za vhodné poukázat na ustálenou správní judikaturu stran povinnosti krajského soudu rozhodovat o opakované žádosti o ustanovení zástupce. Například v rozsudku ze dne ze dne 12. 5. 2008, č. j. 3 Ads 43/2007 – 150, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud vyslovil závazný právní názor, „*jestliže navrhovatel znovu požádá o ustanovení zástupce poté, co již bylo o jeho předchozí žádosti pravomocně rozhodnuto, je správní soud povinen rozhodnout o této opakované žádosti pouze tehdy, pokud navrhovatel doloží, že od doby rozhodování o jeho předchozí žádosti došlo k podstatné změně skutečností, jež byly pro posouzení jeho předchozí žádosti ve smyslu § 35 odst. 8 a § 36 odst. 3 s. ř. s. rozhodující*“. Z postupu krajského soudu stran opakovaných žádostí o ustanovení zástupce lze seznat, že správně zvážil, že žádosti stěžovatele neobsahovaly nové, dříve neuplatněné skutečnosti, nedošlo ke změně poměrů účastníka řízení. Krajský soud nebyl tudíž vůbec povinen o takových žádostech meritorně rozhodovat, o čemž ostatně stěžovatele připsím ze dne 30. 6. 2010 v reakci na jeho první opakovanou žádost informoval.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. srpna 2010

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu